

About Here..

Sergejs Timofejevs

Uz mana mūzikas atskaņotāja griežas disks, tā vāciņš nolikts blakus. Projektu sauc *Water*, bet pašu mūzikas albumu – *About Here*. Diska vāciņu rotā fotogrāfija, uz kuras redzami trīs manekeni – sievietes ar īsi grieztām frizūrām. Manekeni ir tērpti tumšās blūzēs ar lielām, plati atlocītām apkaklēm. Šo mūziku ir ierakstījis Artis Briedis – divdesmit piecus gadus jauns cilvēks, kurš dienā nodarbojas ar biznesu kādā no lielajām kompānijām, bet vakaros ar savu datoru dodas melodiskos ambientes ceļojumos. Viņa dators atrodas vienā no trim istabām kādā plašā dzīvoklī Blaumaņa ielā, kurā kādreiz dzīvoju arī es. Tas ir pēdējā – sestā stāva dzīvoklis vecā namā, kas uzcelts deviņpadsmitā gadsimta sākumā. Artis saka, ka savu pirmo minialbumu esot uzrakstījis vienā elpas vilcienā, uzreiz pēc tam, kad ievācies šajā dzīvoklī ar augstiem griestiem, balkonu, pāris veciem klubkrēsliem – tik dziļiem un ērtiem kā slinkuma ostas.

Rīga ir veca pilsēta un vairāku gadsimtu gaitā – arī samērā provinciāla. Tā kā pasaulē nevienu īpaši neinteresēja, kas šeit notiek, tad pilsēta tā arī ne reizi nav tikusi pa īstam izpētīta vai aprakstīta. Vara šeit bieži pāriet no vienas valdības citai, torņos mainās karogi, gandrīz katra valdība ir mainījusi dažu galveno ielu un laukumu nosaukumus, iecēlusi

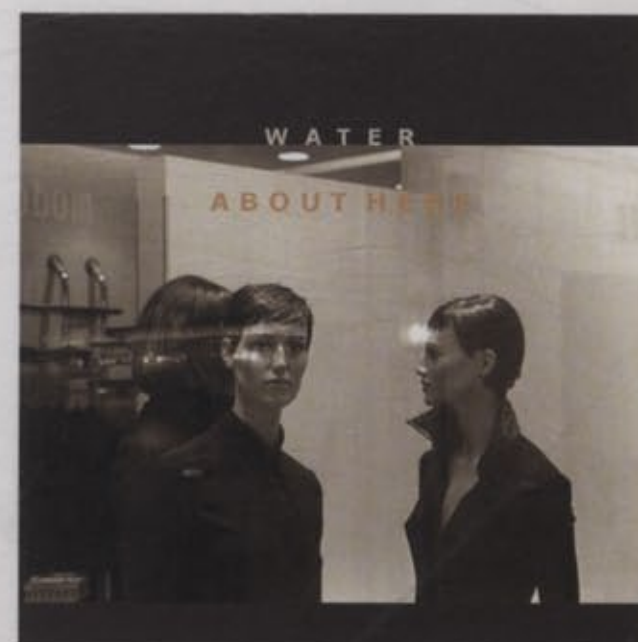
savu pilsētas galvu, un ar to arī parasti viss beidzies. Pilsēta it kā dzīvo pati par sevi, reizēm tā man pat ir atgādinājusi mēmu mazuli, kurš pēc tam, pieaudzis un pārvērties mēmā filosofā, ar saviem iemītniekiem sarunājas tikai žestu valodā. Un vienīgi retais pievērš uzmanību šim zīmēm un ne vienmēr savos iespaidos dalās ar citiem.

Tāpēc, pastaigājoties pa Rīgas ielām, nerodas gandrīz nekādas automātiskas literāras vai gleznieciskas asociācijas ar autoriem, kas kaut ko būtu veltījuši šai pilsētai. Šeit valda asociatīvs svaigums, tāds, kāds nav raksturīgs nevienai citai Eiropas pilsētai. Taču pati dzīve, būšana, kas ilgst garas *Hours, Days and Years* (tā nosaukta viena no kompozīcijām Arta albumā), ir uzkrājusi noteiktu pieredzi, radot vēstures palimpsestu, kas savā daudzslāņainībā varbūt pat ir pārāks par Prāgas vai Vīnes palimpsestu. Vienkārši šeit neviens vēl nav centies vienus stāstus nodalīt no citiem, slāni pa slānim izsekojot visiem sižeta likločiem. Šeit tas ātri tiek aizmirsts, jo pilsētai nemaz nav tik daudz vispārzināmu leģendu. Tomēr ir leģendas apliecinošas zīmes, kas bagātīgi "izrakstītas" pa visu pilsētu. Jau aprakstītajā Blaumaņa ielas namā, vienreiz nokļuvis bēniņos (plašos un tukšos, kur pat vietējie iemītnieki baloži bija saspiedušies tumšā pažobelē), es pamanīju kādas durvis, uz kurām bija rakstīts: "Šeit savas dienas vadīja seši cilvēki nesaprausti sapņotāji."

Uzraksts acīmredzami attiecās uz sešdesmitajiem gadiem. Kad es pirms vairākiem gadiem tikko biju pārvācies uz šo dzīvokli, uz finiera skapjaugšas atradu grāmatu saini. Pirmā no tām saucās "Kā patiesībā ir iekārtota pasaule un tās iemītnieki". Tajā pašā vakarā ieradās dzīvokļa saimnieks, lai paņemtu dažas no savām mantām, to skaitā arī grāmatu saini. Tas man atgādināja kādu senu pastaigu pa Lielajiem kapiem, kas tagad jau pārvērsti tādā kā parkā. Toreiz, padomju laikos, tur pamesta un nogurusi stāvēja veca luterāņu baznīca. Tās jumts jau pa pusei bija iebrucis, bet dažas sijas vēl turējās. Zem tām es izbrīnīts ieraudzīju lielu – pusotra metra diametrā – ažu metāla lodi, kas bija novietota uz neliela postamenta. Šķiet, ka ažu linijas atkārtoja pasaules kontinentu siluetus. Es tomēr neuzdrikstējos iet tuvāk zem nestabilajām sijām, bet jau pēc pāris dienām, kad tur atgriezos, lode bija pazudusi.

Es domāju, ka katram kaut cik uzmanīgam Rīgas iedzīvotājam ir līdzīgi stāsti – pēdas, kas palikušas pēc pastaigām pa šo pilsētu un tās brīnišķīgo, vēl ne gluži "izlaizīto" un pilnībā restaurēto centru, ar koka ēku priekšpilsētām, kas pāriet betona bloku daudzstāvu dzīvojamajos rajonos. Šajā pilsētā patiešām kaut kas virmo gaisā. Ļaujoties romantismam, varētu to pat nodēvēt par poētisku pasaules izpratni, kas vienmēr izslīd nenotverta. Taču zīmes par tās klātbūtni mēs savās pastaigās nojausām visai bieži. Šī zīmes ir kā

pusdienlaika krāšņo sapņu fragmenti karstā vasaras pēcpusdienā. Tā reizēm gul skaistules, lai saglabātu jaunavīgu seju. Un *Beauty Sleep* – tā ir vēl viena kompozīcija no albuma *About Here*. Sapnis, kas rada nevis briesmonus, bet nojausmu – nojausmu par eņģeļiem...

A disc is spinning on my player, the cover is placed beside it. The project is called "Water", but the album itself – "About Here". The cover has a photograph in which we can see three mannequins – women with hair cut short. The mannequins are dressed in blue blouses with large, wide turned over collars. This music was recorded by Artis Briedis, a twenty five year-old who works in business by day in one of the large companies, but in the evenings with his computer, he goes off on melodic ambient journeys. His computer is in one of the three rooms of a spacious apartment in Blaumaņa Street, where I too once lived. The apartment is on the sixth, the top floor of an old building that was built at the beginning of the 19th century. Artis says he wrote his first mini-album at one sitting, immediately after he moved into this apartment with its high ceilings, balcony and a couple of armchairs, as deep and comfortable as harbours of laziness. Riga is an old city, and over the course of several centuries, also quite provincial. Because no one in the world was especially interested in what was going on here, the city has never been really examined or described. Power here frequently shifts

from one government to another, flags on the towers change, almost every government has changed the names of some of the main streets and squares, appointed its own mayor and with that it was generally all over. It is as if the city lives an autonomous life; sometimes it has even reminded me of a dumb baby, who has later grown up and transformed into a dumb philosopher, speaking only in the language of gestures with its residents. And only on the rare occasion does anyone pay attention to these signs and they don't always share their impressions with others. That is why, when walking the streets of Riga, one hardly ever feels any automatic literary or painterly associations with the authors that have dedicated something to this city. Here, associative freshness rules, one that is uncharacteristic of any other European city. Yet life itself, being, that lasts for long "Hours, Days and Years" (one of Artis' compositions on the album) has accumulated certain experience, creating a certain palimpsest of history that, by its multi-layered nature, may even be superior to the palimpsests of Prague or Vienna. It's simply that here, no one has yet made the

effort to separate the stories, layer by layer and following the twists and turns in each story. Here, these are quickly forgotten because the city doesn't even have that many generally known legends. However, there are telltale signs of legend, "richly" written throughout the city. Once, in the Blaumaņa Street building already described, I happened to be in the attic (large and empty, where even the local residents, the pigeons, were squeezed into one of the dark eaves) when I noticed a door on which was written, "Here, six dreamers, misunderstood by the world, spent their days." The writing apparently came from the sixties. When, several years ago, I had just moved into this apartment, I found a parcel of books on top of a plywood wardrobe. The first was called "How the world and its inhabitants are really ordered". That same evening the owner of the apartment arrived to pick up some of his things, including the parcel of books. This reminded me of a walk a long time ago in the Great Cemetery that has now changed into a kind of park. Then, back in Soviet times, there stood an abandoned and tired old Lutheran church. Its roof had half caved in but the rafters were still holding. Underneath I was

amazed to see a large, open work metal sphere, some one and a half metres in diameter, which had been placed on a small plinth. The lines of the open work seemed to remind me of the silhouettes of the world's continents. The rafters being nevertheless unstable, I didn't dare go nearer but when I returned a couple of days later, the sphere had already vanished. I think that every Riga inhabitant who is the least bit aware has similar stories – footprints that have remained after walking in this city with its marvellous and still not quite licked out and restored centre, its suburbs of wooden buildings that transform into high-rise concrete block residential housing areas. In this city there really is something in the air. Succumbing to romanticism, one could even call it an ever-elusive poetic understanding of the world. Yet on our walks, we sense the signs of its presence quite often. These signs are like the fragments of brilliant lunchtime dreams on a hot summer's day. Beautiful women sometimes sleep like that to keep their complexions young. "Beauty Sleep" is another composition from the album "About Here". A dream that creates not monsters but the sense of – the sense of angels...